

De hondenhistorie

Wat is er veranderd dat men sinds enkele jaren zoveel belang hecht aan al die honden? Men hoort allerlei uitspraken zoals deze die stelt dat men 10.000 fr. taks per hond zou moeten vragen, want het loopt te Oostende de spugaten uit met die duizenden honden.

Het verschil met vroeger is dat men geen straathonden meer aantreft, op een enkele uitzondering na. Vroeger liepen er heel wat meer honden in het wild rond. Er was immers maar weinig kans dat ze verongelukten, want ze hoorden de paarden en koetsen bijtijds afkomen. De straat was van hen, zoveel als van de mensen. Nu kan een hond bijna geen dag meer rondlopen zonder te verongelukken. Heden ten dage moeten alle honden aan de leiband gehouden worden, zodat ze hun uitwerpselen meestal op het trottoir achterlaten, terwijl de vuile straathond dit meestal op straat of op een braakliggend stuk grond deed.

Er zijn evenveel altijd veel honden te Oostende geweest, want tot 1940 was er een officiële hondenvanger te Oostende. Iedere hond moest een penning dragen : bewijs van de betaalde stadstaks. Die hondenvanger hing af van de politiediensten. Ik ben in het bezit van een aanklacht tegen de hondenvanger van het begin van deze eeuw. Iemand schrijft dat hij loslopende honden vangt en die naar de eigenaar terugbrengt en 1 fr. eist. De aanklager vraagt daarbij aan mijnheer de kommissaris of hij de hondenvanger ook in de bak bij de andere gevangenen

9 Ostende — L'Estacade
Oostende. — Het Staketsel
Ostend. — The Stockade

Honden aan de leiband op het staketsel. (einde 1935)

honden wil steken.

Maar als ik oude prentkaarten bekijk, dan zie ik op heel veel kaarten honden. Het is dus geen hedendaags verschijnsel dat er zoveel honden in onze stad zijn. Ik meen dat dit verschijnsel teruggaat tot in 1780, toen er op de 12.000 inwoners die onze stad telde niet minder dan 2.000 waren die van Engelse nationaliteit waren. Als men weet dat de Britten heel erg op huisdieren gesteld zijn, dan valt het ook niet te verwonderen dat zij die dierenliefde hier binnenbrachten. Daarenboven zijn er heel wat Oostendenaars die gedurende de Eerste of Tweede Wereld-

oorlog in Engeland verbleven en het gezelschap van een huisdier overnamen.

De hond komt bovendien op heel wat schilderijen voor. Dat hebben we allemaal kunnen zien op menig schilderij van Memling. De hond is er in bescheidenheid het symbool van trouw.

Rond 1910 was er in de Weststraat 28 een „Dog's Kennel” die ook leverancier was voor buitenlandse koningskinderen. Het huis Franck had evenwel de specialiteit van luxe-honden en had reeds, als we de publiciteit mogen geloven, vierhonderd eerste prijzen gewonnen.

Ook een andere zaak speelt nog een belangrijke rol : Oostende heeft percentsgewijs gezien de meeste bejaarden van ons land. Daaronder bevinden zich veel alleenstaanden die begrijpelijkerwijs de hond als ideaal gezelschapsdier zien. Het is zoals een oudere vrouw mij vertelde : „Moest ik mijn hondje niet hebben, dan zou ik waarschijnlijk op sommige dagen geen woord zeggen.” De hond breekt de grote eenzaamheid. Daarom : als ik moet kiezen tussen een joyrider, een hooligan, een sluikstorter of een hondje, dan is mijn keuze vlug gemaakt.

(Omer Vilain)